

Nic mě

nezastaví

Na motivy úspěšného seriálu
od Disney Channel

EGMONT
www.egmont.cz

Original title: No voy a parar
Copyright © 2014 Disney Enterprises, Inc.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.,
Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10
v roce MMXIV jako svou 4311. publikaci
Přeložila Sára Flemrová
Odpovědná redaktorka Zuzana Bělohávková
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D - Grafický ateliér Černý, s.r.o.
Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-3194-4

Můj život už nemůže být komplikovanější. Jade zjistila, že jsem se zapsala do Studia, a vyhrožovala, že to prozradí tátovi, pokud se za ni nepřimluvím. Zdráhala jsem se to udělat, protože si myslím, že Jade je nejenom hloupá, ale i zlá, ale pak jsem si uvědomila, že pokud je s ní táta šťastný, nemůžu odmítnout. Kromě toho by moje tajemství zůstalo v bezpečí a já bych mohla vystupovat v představení, které se ve Studiu chystalo. Měl to být muzikál se skutečným publikem, s novináři... se vším! Náš ředitel, Pablo, a majitel Studia, pan Antonio, věnovali všechny své úspory na jeho realizaci a všichni jsme se moc těšili.

Jenže se všechno nakonec pokazilo. Táta a Jade se usmířili a on trval na tom, že bude slavit zasnuby ve stejný den, kdy se měl hrát muzikál, takže jsem se musela vzdát své účasti. Ale nemohla jsem přestat myslet na to, že zpívání je můj osud, a nakonec jsem sebrala odvalu, prchla jsem z oslavy a utíkala do divadla. Příběhla jsem právě včas, abych

v hlavní roli nahradila Naty, protože měla děsnou trému, a když jsem vylezla na pódium a zpívala se svými kamarády, bylo to... bylo to... neuvěřitelné!

Když vystoupení skončilo, publikum začalo nadšeně tleskat a v tu chvíli mi bylo úplně jasné, že hudba je můj život, moje vášeň a že se jí budu věnovat, ať se stane cokoli. A bylo mi jedno, co tomu řekne táta nebo co mi provede Jade za to, že jsem utekla z její oslavy.

Ale zrovna když se zdálo, že všechno vychází, spadla opona. A to doslova. Světla vybuchla, kulisy popadaly a publikum se s křikem rozuteklo k východu.

Muzikál Studia skončil fiaskem. Co dalšího se ještě mělo pokazit?

Kapitola 1

Stála jsem na pódiu obklopená tmou, do které se všechno ponořilo, a ještě jsem slyšela, jak lidi křičí, zatímco utíkají z divadla, vyděšeni výbuchem reflektorů. Najednou jsem taky dostala strach a dala se do běhu, i když jsem moc dobře nevěděla, kam mám jít. Motala se mi hlava z toho dýmu všude kolem a neviděla jsem na cestu. Byla jsem tak nešťastná z toho,

co se stalo, že jsem se hlavně chtěla převléct a jít domů.

Sundala jsem si krásný zlatý kostým, který jsem měla na sobě v krátkém okamžiku slávy, a když jsem vyšla do hlediště, málem jsem se srazila s... tátou a s Angie! Dívala jsem se na ně jako na zjevení. Táta se tvářil mimořádně našťavaně a Angie vypadala, že se rozpláče.

„Tati! Angie!“ vykřikla jsem. „Co tady děláte? A spolu?“

Angie mi od doby, co jsme s tátou přijeli do Buenos Aires, dělala domácí učitelku, ale nedávno se místa vzdala. Řekla mi, že to dělá proto, aby se mohla věnovat svojí kariéře, jelikož ve Studiu učila zpěv a nedokázala obě povolání skloubit dohromady, protože táta by něco takového neskousnul. Takže vidět je společně v divadle pro mě bylo pořádné překvapení.

„Přišel jsem tě hledat,“ zavrčel táta. Mluvil takovým tím tichým, ale drsným tónem, který

používají otcové, když jsou naštvaní. „Jak tě mohlo napadnout jen tak si zmizet z mojí zasnubní oslavy? Jade je z tebe na nervy! A co tady vůbec děláš? Odpověz!“

V tu chvíli k nám po chodbě přiběhl Tomas, a jakmile ho táta uviděl, začal vyšilovat.

„Aha, už to chápu! Přišla jsi sem za ním, že jo?“ zařval. „Co tě to popadlo, Violetto? Myslel jsem, že chodíš s Leonem! Proč jsi utekla, aby ses sešla s tímhle?“

Konečně jsem se vzpamatovala a odpověděla jsem:

„Ne, tati, tak to není...“

Najednou se na mě táta pozorně zadíval a sáhl mi na tvář. Na prstu mu zůstala pořádná vrstva make-upu, který jsem si zapoměla smýt.

„Co má být tohle? Takhle se teď maluješ?“ To byla zřejmě pro tátu poslední kapka, protože vybuchl: „To je vrchol, Violetto! Nemůžeš si dál dělat, co se ti líbí!“

„No jasně, musím totiž dělat to, co se zlíbí tobě, že jo?“

„Neopovažuj se mluvit se mnou tímhle tónem, mladá dámo!“ vyjel na mě táta. „Koukej jít okamžitě domů.“

„Nepůjdu domů! Ani nebudu pořád dělat, co chceš ty!“ odpověděla jsem a cítila se silná jako nikdy předtím. „Našla jsem svou životní cestu a chci se po ní vydat.“

„Tvoje jediná cesta je se mnou a vede domů, Violetto. Jdeme!“

Ale já jsem ho nehodlala poslechnout, s tím byl konec. Otočila jsem se na podpatku a rychle jsem se kráčela uličkou dolů k východu, zatímco můj táta nepřestával hulákat z hlediště.

Hodnou chvíli jsem se bezcílně procházela po sousedství a přemýšlela jsem, co mám dělat.

Neměla jsem to v životě zrovna lehké. Moje maminka byla slavná zpěvačka, Maríá Saramego, ale zemřela během svého posledního

